

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

Menippi et Cerberi

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ
Κερέβη.ΜΕΝΙΡΡΙ ΕΤ
Cerberi.

Erasino Roterodamo interprete.

Μ Ε Ν Ι Ρ Ρ Υ Σ .

Ω Κερέβη (συγγενὴς
ἢ ἀμὶ βι, κύων καὶ
αὐτὸς ἄρ) ἀπὲ μοι
πῆς τῆς Στυγὸς, οἱ ὦ λῶ ὁ
Σωκράτης, ὁπότῃ κατήγα πῆς
ἡμᾶς; ἀνὸς δὲ σὶ θῆδρ ὄντα,
μὴ ὑλακίτηρ μόνον, ἀλλὰ καὶ
ἀνθρωπικῶς φθγγῶδα, ὅτ
πότ' ἰθέλοισ. Κερέ. πόρρω-
θερ μῆ, ὦ Μηνίππε, παντᾶ
πασίρ ἰδῶνα ἀτρίπλω προσώ-
πων πῆσιψου, καὶ ὅ πάνυ δε-
διχῶαι τὸν θάνατον δουκῶρ, καὶ
τῶτ' ἰμφῶνα τοῖς ἕξω τῶ σω-
μῆς ἰσῶσιρ ἰθέλων. ἰπὴ ἡ κα.
τίκνυται ἔσω ἢ χάσματῶ,
καὶ ἔσθῃ τὸν ἴσφον, καὶ ὅ ἴτι
ἔσθῃ μῆδοντα αὐτὸν δακῶρ
τῶ λωνάφ κατῆσατῶ τῶ πο-
σῶδς, ὡσπῆ τὰ βρέφῃ ἰκῶνυρ,
καὶ τὰ ἔσθῃ παδῆα ὡδύρῃ
τῶ, καὶ παντῶτ' ἰγῆτῶ. Μιν.

H Eus, Cerbere, quana
doquidem mihi te.
cum cognatio qua-
dam intercedit, quum ὦ ἰ-
pse^a sim canis, dic mihi per
b Stygiam paludem, quomodo
do sese habebat^c Socrates,
quum huc accederet? Verisi-
mile est autem te, Deus quum
sis, ^d non latrare modo, ve-
rum etiam humano more lo-
qui, si quando velis. CER.
Quū procul adhuc abesset,
^e Menippe, visus est constan-
ti atque interrito adire vul-
tu, perinde quasi mortem nia-
hil omnino formidaret, tan-
quam hoc ipsum vellet ijs
qui procul à specus ingresa
su stabant ostendere: ve-
rum simulatque despexit in
hiatum, viditq; profundum
atque atrum antri recessum, simulq; ego cunctantem etiam
illum^f aconito mordens, pede correptum, detraherem,
infantium riuu eiulabat, suosque deplorabat liberos, ni-
hilq; non faciebat, in omnem speciem sese conuertens. MEN.
Num

ἐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος
 ἢ, καὶ ἐν ἀνηθῶς καταπό-
 νη τὸ πρᾶγμα; Κέρ. ἐν
 ἀμ' ἰπέτερ ἀγαθῶν αὐ-
 τὸ ἴδρα, καταβρασιῶντο, ὡς
 ἀπὸν ἐκ ἀκωρ πασόφου,
 ὃ πάντας ἴδρα παθῆν, ὡς
 θαυμάσονται οἱ θιατά. καὶ
 ὄλων, περὶ πάντων γιτῶν
 τοιούτων ἀπᾶν ἀν' ἔχοιμι,
 ἕως τοῦ σομίου τοιμηροὶ
 καὶ ἀδύοι, τὰδ' ἔνδοθεν
 ἔλεγχ' ἀκεβύς. Μέν. ἰγὼ
 δ' ὡς σοι καταλυθῆσαι
 ἔπλοξα; Κέρ. μόν' ὃ Μέν.
 νίπτε, ἀξίως τῷ γένους, καὶ
 Διογένης πρὸ σου, ὅτι μὴ ἀ-
 ναγκαζόμενοι ἰσῆτε, μὴδ'
 ὠθέμενοι, ἀμ' ἰθιῶσοι γε-
 λῶντων, οἰμώσαν παραγέ-
 παντὸν ἄπασιν.

sus es subire, ut tuo dignum erat genere: & prior te h̄ Di-
 genes: propterea quod neutiquam adacti subieritis,
 aut intrusi: verum tum vitronei, tum riden-
 tes, atque i omnibus plorare
 renunciantes.

Num igitur fucate sapiens
 erat ille, neque verè mor-
 tem contemnebat? CER.
 Haud verè: caterum ubi vi-
 dit id esse necesse, auda-
 ciam quandam præ se fe-
 rebat, quasi verò volent id
 esset passurus, & quod alio-
 qui volenti nolenti tamen
 omnino fuerat ferendum,
 videlicet quo spectatoribus
 esset miraculo. Equidem
 illud in totum de viris istius
 modi verè possum dicere,
 ad fauces vsque specus in-
 trepidi sunt ac fortes: porro
 intus quum sunt, nihil mol-
 lius ueque fraclius. MEN.
 Caterum ego quonam ani-
 mo tibi visus sum subijse
 specum? CER. Vnus mor-
 talium, Menippe sic mihi vi-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a SIM CANIS.] Cynici vulgo pro canibus habitii sunt, non
 vbi aliud, nisi quoddam recte quidem arguerent vitia mortalium, sed
 absq; delictu personarum, temporis & loci. b Stygiam.] Per
 Stygiam paludem. Hinc dicitur poetarum iurandū religiosum
 & gravissimū esse voluit. Homerus Odysse. & Virg. lib. 6. Aen.

— Stygiamque paludem,

Dij cuius iurare timent & fallere numen.

Qui enim per eam peieraverit, illum oportet annum & diebus
 novem ambrosia & nectare defraudari. c Socrates.] Hic de
 Socratis sapientia atque constantia seu fortitudine agitatur, de
 qua Hieronymus: Eundem semper vultum, inquit, habere non
 possumus, quod de Socrate falso gloriantur philosophi. Philo-
 sophus Atheniensis fuit, Sophronisci stauracii & Phanareta
 obstetricis filius, Apollinis oraculo omnium sapientissimus iu-
 dicatus, qui aequabilitatem in omni vita ad se servavit, ut idem
 semper vultus, eademque frons sine prosperis sine adversis re-
 bus existeret usque ad extremum. Praeceptoris habuit Ana-
 xagoram & Damonem. Postea ad Archelaum physicum se
 contulit, ubi cum animadverteret naturalis speculationis nul-
 tum esse fructum, primus Ethicem invenit: id est, moralem
 philosophiam, ad quam transiens ferunt dixisse: Quae su-
 pra nos, nihil ad nos. Vixit eodem tempore duas habuit, Xan-
 thippe & Myrtonem, quae cum crebro inter se iurgarent, &
 ille eas solius esset deridere, quid propter se fedissimum homi-
 nem, semis navibus, recalva fronte, pilosis humeris, repandis cru-
 ribus disceptarent, novissime verterunt in eum impetum, quem
 fugientem diu persecuta sunt. Interrogavit Alcibiades, cur
 vixeres tam acerbas domo non exigeret? Quoniam, inquit So-
 crates, cum illas domi perpetior, assuesco, & exerceor, quod fo-
 ris petulantium iniuriam facilius feram. Nonne tu toleras an-
 seres perstrepenes? Illo annuente: Quoniam mihi oua & pul-
 los pariunt. Et mihi, ait, Xanthippe filios gignit. Xanthippe ve-
 ro ad se molesta fuit, ut ipso cum discipulis asserebant, mensam
 non raro subverterit. De eius patientia Gellius, castitate ve-
 ro Aelianus scribit. Accusatus tandem ab Anyto quodam divi-
 ce, & Me-

te, & Melito poeta, & Lycone oratore, quod de dijs malè senti-
ret, inueniunt eiq; prapostera Venere corrumperet, cum à iudi-
cibus de more interrogaretur, Quàmnam potissimum pœna se di-
gnum censeret: Vi, inquit, in Prytaneo alar de publico. Quo res-
ponso irritati iudices, capitis eum damnauerunt, & ad liben-
dam cicutam compulerunt, qua ille intrepidè accepta, & non al-
lio quàm quo vinum solet, vultu exhausta, supremum vitæ diem
clausit, De quo Persius:

—barbatum hoc crede magistrum

Dicere, sorbitio tollit quem dira cicuta.

Ex Comæty. Sotadis hoc quoq; de eo extat: Socratem mundus
facit sapientem, ac malè Socratem in carcere interemit. Epota
enim cicuta, mortuus est. Cicer. 1. de Orat. pluribus illius histo-
riam persequitur. Et Erasmus in Alcibiadis Sileno. d. Non
latrare modò.] Virgil. 6. Aeneid.

—licet ingens inanitor antro

Aeternum latrans exangues terreat umbras. Et,
Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci

Personat — e Menippus.] Phoenix philosophus

Cynicus, conditione feruus, qui reliquit luscubrationes crebris
salibus. Cynicæq; mordacitate refertas: ad quarum imitatione
M. Varro Satyras conscripsit, quas ab illius nomine Menippeas
appellauit, vt tradit Macrobius in Saturn. laqueo vitam finisse
dicitur à Diogene Laërt. Dicit hic se esse canem. canes enim vo-
cantur Cynicæ sectæ philosophi. f. Aconito mordens.] Id
est, veneno, δὲ δὲ τὸ κούρ. Est autem aconitum, omnium vene-
norum ocysimum, authore Plinio, quod contraxit spuma Cer-
beri, ab inferis extracti. quod passim describitur ab autoribus
in primis poetis, sed ignoratur adhuc hodie. g. Quod volen-
ti nolenti.] vsus huius adagij, Velim nolim, est, quum contra
sententiam animi fit aliquid. Pro eo Plautus saepe vititur in-
gratis, vt in nostro Adagiorum collectaneo annotauimus,
h. Diogenes.] Philosophus Cynicus celeberrimus. i. Om-
nibus plorare renunciantes.] Hac prouerbiali voce Lu-
cianus sepè vsus est, de qua nos in primo Necricorum
dialogo, & nostro Adagiorum
collectaneo.

IOANNIS SAMBVCI

ANNOTATIONES.

ἀνασκαδιστής: Fortitudinem Socratis falsam fuisse.

Socratis exponit trepida de morte Menippo,

Cerberus infernas vt metuatque domos.

Neicio quàm fortis fuerit: sub iudice lis est,

Mors etiam magnos territat vsque viros.

HEVS Cerbere.] ἡ ἀσκαδιστική ἢ ἐρώτησις, ἢ ἀξίωσις. Verisimile.] Ratio ἀλλοτρίη ἀ possible. Verùm etiam.] ἀφρησις. Quum procul.] Primum tempus. Quali mortem.] Factum. Verùm simul atque.] Alterum tempus. Nihilq; non.] Conclusio. Cæterùm.] Expositio sua sententia de Socrate. Equidem illud.] ἐπιχειρησις γενική. Quoniam animo.] Interrogati de seipso. Vnus mortalium.] ἀπικρασις ἐπ' ἀνεκτική. Propterea quòd.] αἰτιολογία.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΜΕΝΙΠ-

πυ, καὶ Ερμῆ.

ΑΧΑΣΟΝΤΙΣ

καὶ Μενίππυ.

Erasmo Roterodamo interprete.

CHARON.

Aπόδ' ὅ, ὡς κατὰ
ἑτάωρθμια Μνή.
βόα, ἢ τὸ βιήθιον,
ὡς Χάρων. Χάρ. ἀπόδ' ὅ, φη-
μί, ἀνθ' ὅ σε δικπορθμωσά-
μω. Μνή. ἢ ἀρ' ἀλοισ πα-
ρὰ τ' μὴ ἔχοντ' ὅ. Χάρ. ἔσι δέ-
τις ὀβολὸν μὴ ἔχω; Μνή. εἰ
μὴ καὶ ἀπ' ὅ τις, ἢ οἶδα, ἔ-
ρὸ δ' ἢ ἔχω. Χάρ. καὶ μὴδ' ἄγ-
ξω σε, ἐν τὸν Πλότωνα, ὡς μια-
ρεῖ,

scire non habeo. CHA. Atqui praefocabo te per c Diē, impu-
ff risime,

Redde b naulum, sce-
lest. MEN. Vocī
ferare, siquidem istuc
tibi voluptati est, Charon.
CHA. Redde, inquam, quod
pro traiectione debes. MEN.
Haudquaquam auferre que-
as ab eo q nō habebat. CHA.
An est quispiam, qui ne obo-
lum quidem habeat? MEN.
Sic' ne alius quispiam præ-
tered, equidem ignoro: ipse